

Натхненний співець.

Умер Кобзарь український і тяжким ударом озветься смерть оця до всіх усеюдах, по всіх кутках, по всіх просторах широких на Україні: од Сяну і Карпатів до Кавказу, од Німава до Моря. Лисенко був надзвичайної популярності і слави людини. Не тільки свідомі українські діячі, не тільки ті, хто признається до національного руху нашого, але й прості собі обивателі знали, шанували й високо ставили цього батька української музики й пісні. Його концерти притягали силу народа, байдужного до національних справ, та не байдужного до краси: перед її чарами не могло встояти часом навіть найзапекліше ворогування—і одностайними оплесками зустрічали всі національного музику, втихом горіли лица присутніх. Так само збірники пісень Лисенкових стринете всюди, де кохаються в красі, де люблять спів, де не дураються рідної пісні. Знали його і всі, хто не мняє українського театру, для якого, а надто на першій порі його розвитку, українська пісня була живою цівкою невечерньої втихи. Це був немов Шевченків Перебендя, що на крилах пісень прелетів людей од своєї буденщини в країну сайва, роскоші і творчої вигади, без якої так безвадібно—сіре

жидлося-б на світі. Грав він людям,—

А хто грає, того знають

І длають люди:

Він ім тугу розганяє,

Хоч сам світом гудить...

І от не стало цього віщого співця, не стало великого Кобзаря... І з усіх усеюдів посидяє тепер Україна остання „прошай“ своєму натхненному співцеві. Як за життя еднав він людей у спільних пориваннях до краси, добра і правди—так і по смерті ще раз те саме велике діло зробити він.

І ми віримо, що не останій. Довго-довго ще музатимуть у нас по Україні віщі співі нашого Кобзаря і довго-довго едватимуть воєм людей у тих самих співнях почуваннях краси, добра і правди. Лисенко вмер, але дух його живий ослужитиме тій самій великій справі, якій служив непохитно наш Кобзарь і за життя.

„Добро і щастя рідного краю“—так звалася та справа цілого життя, що порвалось перед нами. І хто звязав своє життя з такою невмірущою справою—той і сам не вмер, той житиме, поки імья українського народа житиме на світі. І колись, мільної і освічений, згадає він тих діячів, що обрадовали на його ще тоді, як був він темним та убогим—згадає і помьяне „не злам тихим словом“. Помьяне, певна річ, у перших же рядах і натхненного співця свого...